

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

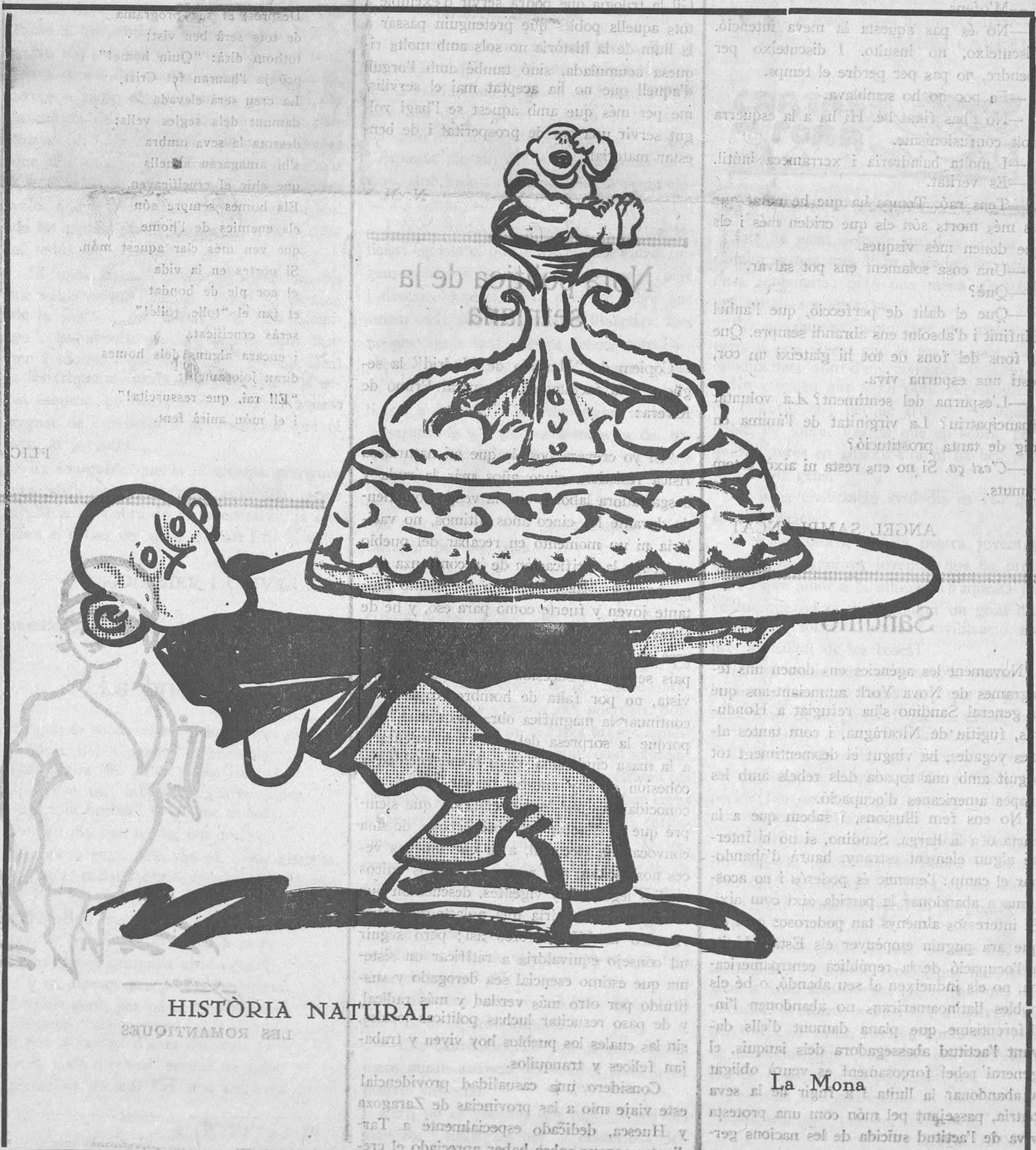
(Antiga casa I. López Bernagós)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'anguniosa recerca

—I, doncs, tu què ets? Republicà, socialista, comunista, monàrquic?
 —Res d'això. Sóc solter i sense compromís per ara.
 —Bé, vaja! Tu ets un sense partit.
 —Tampoc. Perquè aquests constitueixen ja un ramat, i jo no sóc cap be.
 —Així no tens cap ideal?
 —Ep, ep! Alto! Perquè tinc ideals, no em barrejo amb els que amb l'ideal fan comerç.
 —Qui són aquests?
 —Tots els polítics.
 —Tots? Què més?
 —Et diré; tots els que volen manar o cobrar, per tal que no sembli que pateixo la fòbia de imoda.
 —Sí que sembla que te n'hagis contagiats.
 —No, no. Ací no és qüestió de modes. Es tracta dels ideals eterns.
 —Quins són aquests?
 —La següent petita trinitat: ésser homes lliures, ésser intel·ligents, ésser bons. Tals principis no discrepen gaire dels de "Quatre-vingt-treize".
 —I és ço que tu desitges?
 —Res més que això. I ho diré encara amb més modestia: ésser cada dia una mica menys canalla, una mica menys burro.
 —...
 —Vui dir, una mica menys home o menys bèstia...
 —...
 —...per a ésser una mica més àngel.
 —Ja ho veig clar ara. Tu ets anarquista.
 —No. No sóc tan petulant.
 —Ja ho pots dir ací *inter nos*. Jo també ho sóc. Oi que ho ets? Oi que ets ço que he dit?
 —No. Ni tu tampoc.
 —Què t'emboliques!
 —I jo tinc damunt teu l'avantatge que no em faig l'interessant.
 —Què dius ara?
 —Que tot el teu extremisme, que tot el teu radicalisme, no és més que coqueteria; coqueteria i res més.
 —Home! Encara afegiràs que estic afemellat.
 —Sí que ho estàs. Ho estem tots. Tots tenim la sensibilitat doble. La qüestió en els

HISTÒRIA NATURAL

La Mona

La mort del General Foch

Amb motiu de la mort del general Foch, el "bluf" francès s'ha descordat i desbordat una mica.

Alexandre, Cèsar, Napoleó, Foch: escriuen els periòdics de l'altra banda del Pireneu.

I no afegeixen Aníbal, Tamerlan i Sertorius, perquè aquests, al costat de llur heroi els deuen semblar petits.

Posem les coses al seu lloc.

La gran guerra no la va guanyar un general ni un poble.

No la va guanyar un general, perquè l'embranchida del Marne, que fou decisiva, no la dirigí Foch.

No guanyà la guerra un poble, perquè sense els dòlars americans, les naus d'Albió i el sacrifici dels belgues, l'esforç de França no hauria servit de res.

La victòria aliada fou obra, no d'un exèrcit, ni d'un comandant, sinó d'una col·laboració, d'una solidaritat.

I aquesta unió d'acció i de pensament fou possible, perquè a pobles i a governs els inspirà el sentiment democràtic.

La llibertat, doncs, va ésser la vençedora. A ella, en conseqüència, és a qui corresponen tots els llorers, a qui es deuen tots els homenajes.

Aquestes salvetats fetes, no tenim inconvenient a declarar que França és una terra on es fa un gran vi i que el mariscal Foch era un soldat esplèndid.

que portem pantalons és que la psicologia del mascle sigui la dominant.

—En mi preval sens dubte.

—No ho nego. I et felicito. Cura només que en el teu avantguardisme no hi hagi tanta "pose".

—No em tindràs pas per un "cabotin", per un histrió?

—Es donen casos.

—M'ofens.

—No és pas aquesta la meua intenció. Discuteixo, no insulto. I discuteixo per aprendre, no pas per perdre el temps.

—Fa poc no ho semblava.

—No t'has fixat bé. Hi ha a la esquerra molt confusionisme.

—I molta baladreria i xerrameca inútil.

—Es veritat.

—Tens raó. Temps ha que he notat que els més morts són els que criden més i els que donen més visques.

—Una cosa solament ens pot salvar.

—Què?

—Que el dalit de perfecció, que l'anhel d'infinit i d'absolut ens abranti sempre. Que al fons del fons de tot hi glateixi un cor, resti una espurna viva.

—L'espurna del sentiment? La voluntat emancipatriu? La virginitat de l'ànima en mig de tanta prostitució?

—C'est ça. Si no ens resta ni això, estem fumuts.

ANGEL SAMBLANCAT

Sandino

Novament les agències ens donen uns telegrames de Nova York anunciant-nos que el general Sandino s'ha refugiat a Honduras, fugitiu de Nicaragua, i com tantes altres vegades, ha vingut el desmentiment tot seguit amb una topada dels rebels amb les tropes americanes d'ocupació.

No ens fem il·lusions, i sabem que a la curta o a la llarga, Sandino, si no hi intervé algun element estrany, haurà d'abandonar el camp: l'enemic és poderós i no acostuma a abandonar la partida així com així. Si interessos almenys tan poderosos com els que ara puguin empenyer els Estats Units a l'ocupació de la república centroamericana, no els indueixen al seu abandó, o bé els pobles llatinoamericans no abandonen l'indiferentisme que plana damunt d'ells davant l'actitud abassegadora dels ianquis, el general rebel forçosament es veurà obligat a abandonar la lluita i a fugir de la seva pàtria, passejant pel món com una protesta viva de l'actitud suïcida de les nacions germanes de raça.

En la història, Sandino, vençut o vencedor, quedarà com a exemple vivent dels homes que han sabut sacrificar-se per una causa noble fins a la fi, sens deixar-se arrossegar per promeses ni per fàcils i profitoses solucions. Ell, en mig de la sèrie de cops d'estat centroe i sudamericans, que es sotmeten sens protesta a les exigències del colós del nord, farà amb Calles i Portes Gil la trilogia que podrà servir d'exemple a tots aquells pobles que pretenguin passar a la llum de la història no sols amb molta riquesa acumulada, sinó també amb l'orgull d'aquell que no ha acceptat mai el servilisme per més que amb aquest se l'hagi volgut servir una era de prosperitat i de benestar material.

N. M.

Nota política de la setmana

Copiem de "Heraldo de Madrid" la següent nota facilitada pel general Primo de Rivera:

"Si yo creyera posible que mi naturaleza física resistiera cinco años más la ruda y desgastadora labor a que la vengo sometiendo durante los cinco años últimos, no vacilaría ni un momento en recabar del pueblo y del rey la ratificación de la confianza plena por ese plazo. Pero no me siento bastante joven y fuerte como para eso, y he de abreviar los trámites preparatorios de mi oese en el Gobierno, porque lo peor para el país sería una sucesión abintestada, imprevista, no por falta de hombres capaces de continuar la magnífica obra dictatorial, sino porque la sorpresa del suceso desorientaría a la masa ciudadana, cuya homogeneidad y cohesión es hoy nuestra mayor fuerza, reconocida aun por los adversarios, que siempre que consideran las posibilidades de una convocatoria electoral, a la que muchas veces nos incitan, aun realizada con los únicos medios legales hoy vigentes, descuentan que el régimen obtendría una aplastante mayoría. Yo también lo creo así; pero seguir tal consejo equivaldría a ratificar un sistema que estimo esencial sea derogado y sustituido por otro más verdad y más radical, y de paso resucitar luchas políticas locales, sin las cuales los pueblos hoy viven y trabajan felices y tranquilos.

Considero una casualidad providencial este viaje mío a las provincias de Zaragoza y Huesca, dedicado especialmente a Tardienta, porque sobre haber apreciado el cre-

ciente fervor que la opinión pública siente por nosotros, la perspicacia con que se ha percatado y la energía con que condena la conjura de elementos disolventes que acabamos de dominar, es reflejo del estado de sentimientos de toda España, que nos pide vigilancia, energía y perseverancia. Toda la opinión sana española tiembla ante la idea de un posible cambio de régimen y de Gobierno; pero como ni uno ni otro pueden ser eternos es preciso prever y preparar esta inevitable contingencia con serenidad y calma para que el traspaso de poderes pueda ser un hecho feliz a la nación."

LA PASSIO

Des de Pilat a Herodes,
d'Herodes a Pilat,
l'ardenta bufetada,
l'açot desesperat,
el pes de la creu dura,
l'ajut del Cireneu,
els claus i les ferides,
la llançada i la creu,
aquelles set paraules,
l'escarni dels jueus,
un "inri" de calúmnies
amb els dolors més greus.
Es un resum brevíssim
que va dient ben clar
que el redemptor de l'home
sempre traït serà.

Després, el seu programa
de tots serà ben vist;
tothom dirà: "Quin home!"
prò ja l'hauran fet Crist.
La creu serà elevada
damunt dels segles vells;
dessota la seva ombra
s'hi amagaran aquells
que ahir el crucificaven.
Els homes sempre són
els enemics de l'home
que veu més clar aquest món.
Si portes en la vida
el cor ple de bondat
et fan el "tolle, tolle!"
seràs crucificat,
i encara alguns dels homes
diran joiosament:
"El rei, que ressuscital!"
i el món anirà fent.

FLIC

Correu de l'estranger

Les eleccions britàniques.

Les eleccions legislatives de la Gran Bretanya estan fixades per al 30 de maig. Aquestes eleccions interessaran, no solament als anglesos, sinó a tot el món civilitzat.

La Cambra dels Comuns compta a hores d'ara 615 membres que es reparteixen així: 415 conservadors, 155 treballistes, 40 liberals i 5 o 6 independents.

Contra aquesta preponderància conservadora, els treballistes preparen una gran ofensiva, i confien en una victòria completa. Els sense feina, la reforma municipal, el desarmament, la represa de relacions amb Rússia, són els principals punts del programa de Mac Donald.

Els liberals—el cap dels quals es Lloyd George—fan un paper molt secundari. En el cas més favorable podran assolir de 60 a 75 llocs.

El problema essencial d'aquestes eleccions és el següent: Obtindrà Mac Donald, una majoria real, suficient per a constituir un govern socialista? La incògnita del problema és el sufragi femení. Fins ara solament han votat les dones de més de 30 anys, i en les pròximes eleccions votaran des dels 21. En total 14 milions d'electores contra 12 milions d'electors.

Les dones, doncs, tenen la paraula.

L'EXILI DE TROZKI

Gràcies a una gran intel·ligència i a una voluntat de ferro, Trozki va ésser un dia l'amo de la Rússia soviètica. Ara, malgrat l'exili, no ha perdut la seva força. Té nombrosos partidaris a l'exèrcit i al partit comunista. Perquè a fi de comptes, ell fou l'organitzador de la gran victòria soviètica.

Trozki és, realment, un home d'acció i un polemista temible. Ell i Lenine són les dos grans figures de la revolució rusa; més encara: les dos grans figures de l'època moderna.

Trozki, a l'exili, serà, més que a la seva pròpia pàtria, una amenaça terrible per als seus enemics i, al mateix temps, un fidel defensor de les idees que sempre, no-
briament, ha defensat.

LES ROMANTIQUES

—Senyoreta, puc oferir-li un futur brillantíssim.

—Preferiria un present per poder anar tirant.

Medallons Rurals

EL CAFETER

Serveix als clients una mica pel negoci net i clà, i per parlar de política amb el diari a la mà.

Entre copes i botelles ell el món va arrançant; l'home dona raons belles, però el cafè el dona amargant.

Renta vidre, frega taules, tot sovint tomba algun got, i és un sac de dir paraules, esguerrant-les tant com pot.

A tothom amb qui enraona mira de quedar-hi bé; di "sí o no" tant se li endona. No pot pensà un cafetè.

SALVADOR PERARNAU

EXCITANTS

El silenci, a les grans poblacions com Barcelona, és un luxe. És la cosa més difícil d'assolir. Fins a la nit i tot, la ciutat moderna no gaudeix d'un sol minut de silenci. De dia no cal dir-ho: és, senzillament, horros.

No ens en donem gairebé compte perquè ja hi estem mig acostumats. Els sorolls es confonen i es multipliquen. Les vibracions s'estenen a tota la casa: vidres, mobles, llums... Pobres convalescents! Pobres neuròtics!

Imaginàriament, fem una prova. Suspenguem per un moment, sense previ avis, tots els sorolls, tot el moviment, tota la vida de la ciutat, tota, absolutament tota. Aleshores el silenci es faria més rigorós encara que a l'estat de natura: ni un gall, ni una cabra, ni un ase pertorbarien la pau de la ciutat màgicament emmudida... Imaginem l'esglai que aquest fenomen sorprendent causaria als pobres barcelonins? Tot de cop, sentiríem un brunzit agut, pertinaç a les orelles, ens rodaria el cap — o, millor dit, la casa —, la terra ens faltaria... La gent guaitaria pels balcons i finestres amb el rostre congestionat, els ulls sortits desmesuradament oberts, els cabells en punta... I tothom a l'uníson, ansiosament, desesperadament, demanaria: Què passa? Què passa...? Quan era precisament llavors, en aquell precís moment, en aquell moment inesperat, que no passava res! I voléu que no hi hagi cada dia més folls al manicomi?

Per a tots aquells que tenen les orelles acostumades a un soroll continuat, el silenci de la naturalesa és insuportable; i a molts els seria mortal; aquest silenci els enervaria més que l'estrepit més gran. Així és dona el cas de certs malalts nerviosos a qui el metge equivocadament ordena una cura de repòs, a la muntanya, en mig de la solitud dels camps. Aquesta solitud, aquest repòs, aquest silenci, el malalt no el resisteix pas. Els seus nervis s'exciten més, la seva irritabilitat augmenta, i, al mateix temps, un desig morbós de femella, l'in-

quieta constantment. Llavors o una crisi fulminant, terrible, l'aclapara, o fuig adaleradament, cap a ciutat.

Allí la remor ciutadana li sembla divina harmonia que li torna la vida, i, després, l'amor — l'amor! — se li ofereix a cada cantonada, amb cara de pierrot tronat, invitant-lo:

— "Vienes, rico?"

La missió del cinema

Arreu veiem manifestada la influència que exerceix el cinema damunt la societat, i majorment en la joventut. Això ens ho palesen aquests joves que sovint veiem pendre poses d'aquest actor, o que passen llur humanitat amb una màscara sota el nas, perquè aquell altre ho porta, omplint-se així de coses buides.

En les dones es manifesta, però, encara més la influència; moltes es fan la "toilette" estil aquesta o aquella "star"; d'altres escriuen una lletra apassionada, més o menys ben feta, a llur ídol, per tal que els trameti llur retrat, per posar-lo damunt la calaixera i anar-hi a plorar totes les hores nostàlgiques.

Aquestes pel·lícules de luxe, d'amor apassionat; aquestes escenes de poses encarrades i ridícules, aquests petons de mig quilòmetre, els ulls somniosos d'un home que sap plorar d'amor, quantes il·lusions insubstancials han fet néixer en tots els esperits fàcils a un sentimentalisme malaltís?

No sóc pas vell ni retrogradé, i per tant, sóc partidari del cinema, perquè veig en ell, temps a venir, el complement necessari per la cultura dels pobles; del que no sóc partidari, però, és de totes aquestes pel·lícules que tan hàbilment exploten els empresaris que han sabut polsar el públic, sense altra valor que el d'estar interpretada per un ídol de tot aquest públic banal que s'ha format al redós del cinema.

Si totes les pel·lícules tinguessin un tan alt valor moral i artístic com "El destino de la Carne", per exemple, o "El Enemigo", que mentre els uns passen fam, lluiten i moren i queden inútils, per un ideal a les trinxeres, altres s'enriqueixen a la seva esquena, no hauríem de lamentar aquest regust de cursileria o de snobisme que té avui la joventut.

Es innegable que si el cinema prengués una altra orientació més enlairada, molt ajudaria en l'obra de la regeneració, ja que fóra el reflex del valor de l'art i de la vida.

D. COLOMER I OLIVERAS

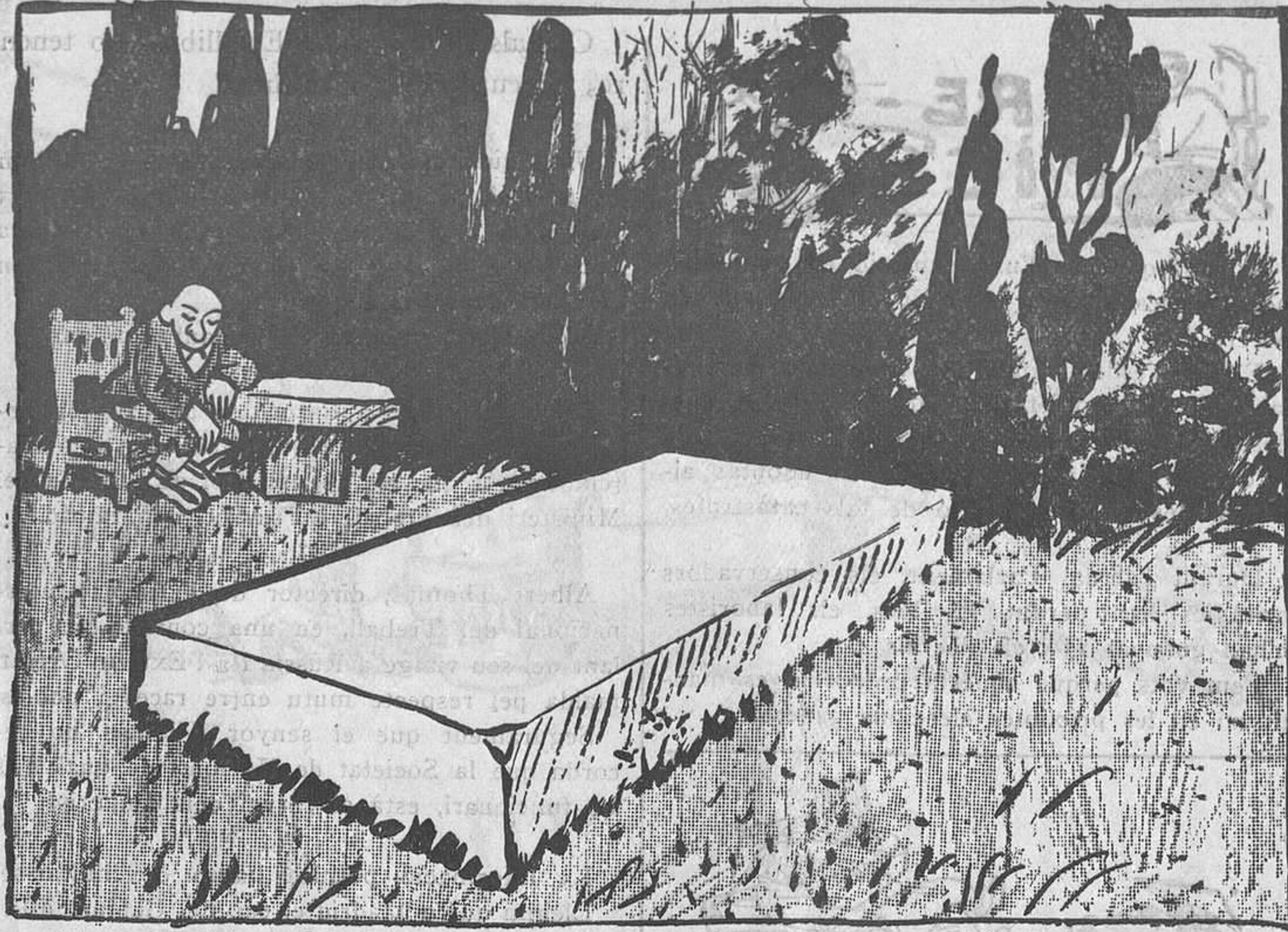
La bruixa

Perquè és molt vell i pobra i mal girbada a l'àvia Bel li diuen "la bruixota": (ximpleries del poble, plebs idiota!) per què, una infeliç vella arrossinada de "mala bruixa" és sovint trillada, i ningú diu que ho sia una xicoteta de quinze anys, ben vistosa i ben guapota, mal que encisi i que "embriuixi" amb llur

(mirada?) Pobre Bel; mal rebuda i malmirada per tot arreu, dels grans és la riota i fins per la quitxalla apedregada!

I va captant per pobles i masies. I molta gent, per pó a les bruixeries d'aquella "mala eruga", li fan la caritat d'unès deixies de la taula o rebost, perquè no puga portar-los un mal tat, una marfuga...

J. OLIVERAS PI

NC SE PAS QUE HI VEU

La Naturalesa és una cosa alegre.

Clixé d'hivern

El nostre amic Emili Carrere, el gran poeta castellà, ha publicat a "Nuevo Mundo" l'article que ens complavem en traduir.

Tots els anys, en la crua hivernada, és convenient que caigui una nevada bonica. És la catifa blanca que va de Nadal a Carnestoltes. L'hivern és l'estació de la família, això és: de l'egoisme burgès. Hom diu: "Aquesta nit tan freda és per passar-la a casa, amb íntima escalfor, amb la porta closa als estranys".

I fins sembla que completa la nostra felicitat egoista el que a través dels vidres vegem creuar sobre el fang algun nen orfe i descalç. Aquest és el perfecte clixé que veiem cada any als periòdics il·lustrats. Res no ens ajuda tant a ésser feliços com l'espectacle de la desgràcia del pròxim. Quan en la nit més dura de gener, mentre plou a bots i a barrals o la tramuntana fa ballar la sarabanda a totes les xemeneies del barri, quin gust dona oír com un veí, sense paraigua, s'esgargamella cridant el "sereno"! La mullena del veí ens fa estimar el que valen les nostres bones mantes i l'escalfador per als peus.

Però aquest any el clixé del nen mort de fam i de fred ha estat una realitat. Una criatura de quinze dies ha sucumbit en mig del carrer, als braços d'una malaurada dona sense llar i sense amor de ningú. La trista acabava de sortir de la Casa de Maternitat. Per convalèixer del puerperi, dormí sota els porxos de la Plaça Major, aquest nocturn i desmantelat hostal, qual espectacle brindem als senyors que els retraten als periòdics en classe de filantrops i reben creus i honors com a regents de Patronats caritatius. Aquests nocturns de la Plaça Major, com munts negres d'éssers humans, fills de Crist, no donen precisament una sensació d'urbs rica i cristiana.

Què pensaran d'aquest cas espantós els privilegiats senyors que posseeixen una fortuna excessiva? Ah!

Segurament sentiran una gran punyida al cor i es diran amb inquietud:

— Ens haurem creuat amb aquesta pobra mare que anàvem als nostres plers, o als nostres negocis?

Però no és possible que aquests senyors satisfets i afalagats per la misteriosa dei-

tat que mou els fils d'aquest retaule, hagin circulat de nit i a peu pels porxos de la Plaça Major, que és on llitzerava la seva ànima aquesta mendicant mare dolorosa.

A través de les finestres de l'automòbil no es veu bé el que passa al carrer, entre la pluja i la fosca. Hom ha de disculpar-los.

EMILI CARRERE

SALT

Salt ha estat sempre un dels pobles de Catalunya que més li ha agradat fer sentir llurs actualitats; però una mena d'actualitats cursis i immorals.

No nomenarem ningú per no molestar; però sí que direm que la major part d'individualitats són d'un concepte incultural. No cregueu que sigui obra de manca de cultura, no; perquè d'això, en aquest poble, en sobra. Veritat que en sobra, perquè d'interès en adherir-s'hi ni ha ben poc, com a dir gens.

La bona civilització avui dia es veu que és un obstacle.

I, principalment per la nostra joventut. Si, aquesta ignorant joventut que ha pres tat sempre amor a la ximpleria; aquesta joventut que no té ni ha tingut un grau d'ideologisme sobre la humana civilització, sobre la realitat de les coses!

Tot el poble sap el concepte actual de la nostra joventut. També sap que es preocupa molt de la guita i que fa esforç per arribar a ésser tot un futbolista.

El nombre de socis que pertany a l'entitat futbolística d'aquest poble és molt superior: en canvi el que pertany a la cultura és molt inferior.

I, no hi ha que dubtar, senyors! Preguntin del que tal és aquest poble, i veuran com es faran càrrec de llurs cursis atraccions; fins temeran venir-hi a posar els peus.

Oi, que un poble de més de cinc mil habitants com és aquest, sembla que hauria de posseir una superioritat sobre nocions civilitzades i interès a instruir; a instruir no per mitjà de coses, sino en bones doctrines de moralitat, que és el que ens interessa? Doncs, d'això aquest poble, no res.

Per això som considerats al número i en l'estadística de "pueblos civilizados".

UN HUMIL

A conseqüència d'una explosió en una mina nordamericana han mort o desaparegut 43 obrers.

El fet s'esdevé amb una freqüència horripilant. Si els propietaris d'aquelles mines quedessin — igual que els obrers — agafats a la ratera, probablement ja s'haurien adoptat algunes mesures en evitació de tals catàstrofes.

Durant l'actual Parlament, els conservadors britànics han perdut 17 llocs, els laboristes n'han guanyat 13 i els liberals 4.

Fem vots perquè aquesta proporció es mantingui en les properes eleccions generals.

ALBERT THOMAS AL JAPO

El líder socialista es passeja. "Pravda" (Moscou)

Trotzki ha profetitzat una pròxima guerra entre la Gran Bretanya i els Estats Units. No us sembla que si la profecia de Trotzki es compleix el pacte Kellogg quedarà lluit?

El rei Fuad d'Egipte es veu que no s'assabenta de les coses que passen pel món, del contrari segurament que no emprendria aquest viatge llarg que vol fer per Europa.

L'exemple d'Aman Ullah d'Afganistan n'és un bon exemple.

"La Epoca" troba que "El Sol" és poc radical amb les seves declaracions. Deu tenir por que li prengui la parròquia.

El general Foch en els seus darrers moments s'acomia del seu nét dient-li: "Fill meu, mon darrer vot, és que no vegis mai la guerra".

Vet-ací una frase que segurament li retrauran els seus veïns dels Invàlids.

A Àustria els elements d'ordre volgueren fer una demostració fent una marxa damunt una vila veïna suspecta de revolucionària. Els veïns, però, d'aquesta localitat no s'hi avingueren i la marxa triomfal es convertí en una desastrosa retirada.

A Itàlia els feixistes han fet eleccions. Han estat unes eleccions per l'estil de les de "Mirador".

Els creients estan d'enhonorabona amb el descobriment que ens conta s'ha fet el professor Alexandre Moret i que demostra el diluvi universal.

Ara només manca poder provar allò de "sol, para't!"

EL PACTE KELLOG RATIFICAT

Per fer-lo esdevenir sòlid, l'Amèrica construeix quinze creuers nous. "Lustigues Sachse" (Lipsia)

Els diaris de Barcelona, sempre tan amants per tot el que signifiqui cultura, publiquen cada dia dues, tres, quatre, cinc, sis pàgines dedicades als esports.

I als llibres, quantes pàgines hi dediquen?

Oh, als llibres, cap! Els llibres no tenen res a veure amb la cultura.

Unes quantes famílies pertanyents a "Action Française" pensen reclamar al Vaticà l'import i els interessos d'un emprèstic que féu la Santa Seu abans de la unitat italiana i que cobren els seus avantpassats.

L'emprèstic importa uns quants milions.

Ha estat creada a Barcelona una Escola Social els graduats de la qual gaudiran dels mateixos drets que els d'igual títol de l'Escola del Ministeri del Treball i Previsió de Madrid.

Albert Thomas, director de l'Oficina Internacional del Treball, en una conferència parlant del seu viatge a Rússia i a l'Extrem Orient, malda pel respecte mutu entre races i pobles. Segurament que el senyor Thomas no recorda que la Societat de Nacions, de qual n'és alt funcionari, està al servei dels Imperis.

La informació política haurà de limitar-se. Llegim que a Madrid el cap del Gabinet d'Informacions i Censura, senyor Laiglesia, ha reunit tots les redactors polítics dels periòdics i agències de Madrid, als quals ha donat instruccions relacionades amb el procediment que hauran de seguir en el successiu per a fer les informacions polítiques, especialment en el referent als Consells de ministres.

Segons aquestes instruccions, només es podran publicar les manifestacions que el cap del Govern i els ministres facin als periodistes en entrar i sortir de les reunions ministerials i la referència oficiosa del tractat en el Consell, tal i com el ministre encarregat la faciliti.

Les notes de l'ampliació de les referències oficioses queden suprimides. Només es permetrà la publicació de les manifestacions que facin els ministres, sempre que es faci constar aquest particular, i que hagin estat autoritzades expressament per ells mateixos.

Trotzki perplex: —Sóc encara a Rússia, he arribat a Turquia o m'han assassinat? "Stun" (Viena)

Ens plau el comportament honrat i justicier en què es posa l'assembleista senyor Ayats. Tant debò tots fossin igual, però desgraciadament no tots tenen el mateix criteri.

Un tal Gruyot, de París, ha volgut anar de Montparnase a Montmartre caminant amb les mans a terra i els peus enlaire.

Ai, Mare de Déu! Però si nosaltres fa tant de temps que hi anem de cap per avall, que ja hi estem acostumats!

I a París es veu que és una novetat.

A Niça un automòbil va matar un gos assegurat en un milió de francs.

Val tan poc la vida de l'home que no trobaríem empresa que la volgués assegurar per la quantitat que hom va assegurar la d'aquell gos.

Ha mort, assassinat, a Nova York, un botxí que va arribar a matar 140 persones.

Passem comptes?

De 1 a 140, encara en deu 139 de vides.

Bé n'ha sortit prou baratet!

Acaba de morir en la misèria David Buick, el fundador de la fàbrica d'automòbils de fama mundial que porta el seu nom.

Es de la manera que acaben els que serveixen als rics que poden comprar automòbil.

El 23 de març ha fet el desè aniversari de la fundació del feixisme.

Diuen que hi volen estar deu anys més.

Tan sols deu anys més?

Trobem que és poc, la veritat.

A la població de Granollers, un obrer anomenat Jaume Ballada, sabater d'ofici, va presentar

se al jutjat d'aquella població, al qual féu lliurament d'una cartera que havia trobat al carrer i la qual contenia la respectable quantitat de 4.525 pessetes i altres documents d'interès.

En presentar-se l'esmentat treballador, i en fer-ne lliurament, digué que no volia la gratificació que se li donava, sinó que volia treballar.

No dèiem que ja no en quedaven? En els temps que correm ja és un gran sacrifici trobar-se una quantitat així i deixar-la escapar.

A Nova York s'ha originat una batalla campal entre dos grups de contrabandistes d'interessos oposats.

En la batalla va morir un policia d'una bala al cor.

Aquest policia vestia de paisà, i s'ha comprovat que l'autor del dispar va ésser precisament el sergent de la seva brigada.

S'ha comprovat tanmateix que dit agent, quan estava franc de servei, figurava en l'escorta personal d'un dels grups de contrabandistes. Això és una realitat!

Però segurament ho aprofitaran per un argument de pel·lícula; per això és el país de les coses grans.

Es va aclarint la situació de Trotzki, com ja vàrem tenir el gust de comunicar-los la darrera setmana. En el que va de setmana, la premsa de l'alta finança que corre pel món, ens ha dit tan aviat que Trotzki havia demanat per a entrar a França com que no volia parlar de política; que estava fent un llibre contra els Soviets com que se n'anava a Alemanya a curar-se un ronyó. Hem sabut també que havia comprat una finca a Montpel·lier i que havia volgut entrar a Londres per a organitzar la Creu Roja; que se n'anava a L'Havana a comprar tabac i que seguia empresonat...

Tot menys dir la veritat. Per atzar aquesta ha estat la única setmana des de que el món és món, en què no s'hagi dit que l'havien assassinat.

El nou ram de la pau de Sudamèrica. "Kladderadatsch" (Berlín)

Ens fan saber que el nostre heroi nacional, el qual es pot comparar a Ulises i a Joan Colom "nec", Cristòfor Colom, parlem de l'Uzcodun, podrà ésser, si la sort i els punys l'acompanyen, campió de boxa del món.

Per a aconseguir-ho, alguns aficionats a la boxa han demanat que retorni a Espanya per paquet postal certificat, una distingida coupletista nacional.

El príncep de Galles, ja és quasi rei. Almenys n'ha de fer perquè el seu pare està greument malalt i deu reposar de tota feina. El príncep de Galles és un rei esportiu, alegre, divertit i profundament lligat al seu país. Estima a la gent i sap treure el cap a les realitats. L'altre dia es va vendre les seves quadres i els seus cavalls per considerar que havent-hi més d'un milió de famolencs, i obrers sense feina, no podia divertir-se, ni gaudir de satisfaccions que tan sols poden tenir quan sobren els diners.

Més tard, en un sopar que li ofereixen els industrials anglesos, els repta i els diu que és una vergonya el no tenir resolt el problema dels sense feina i que procurin arranjar-ho aviat, perquè no està disposat a que un país ric com l'Imperi tingui a dos o tres milions d'éssers impossibilitats davant l'esforç...

Els conservadors estan que treuen foc pels queixals. Els laboristes prenen peu de l'actitud del regent per a fer la campanya electoral. Tot això és ben bé dels nostres temps.

Els soldats del general Calles van arreconant als cabdills sublevats. Aquesta gent que volia venjar la mort del general Obregon, que es deien amics del mort i que deien que qui en tenia la culpa era En Morones, el cap de la

"C. R. O. M." o sigui "Confederació Regional Obrera Mexicana", però que per aconseguir l'esmentada venjança s'aliaven precisament amb els correligionaris de l'assassí Toral i de la distingida monja Sor Esperança, ens fan sospitar sobre les seves virtuts i les seves sinceres intencions.

Per això, per una "penchant" sensible que no sabrien explicar ben bé, tots els esperits liberals s'han posat al costat del general Calles i d'En Portes Gil.

Ja està guanyada la primera batalla. Cal guanyar les altres.

EL PACTE KELLOG RATIFICAT PER L'ALEMANYA

—Vina, estimat, que amb mi no tindràs res a témer.

—Ja es pot creure això? "Kladderadatsch" (Berlín)

Chang-Kai-Shek, a hores d'ara sembla que serà dictador de Xina. Això ho haurà volgut el "Kuomintang" per a posseir una sola direcció. Aquestes coses, del primer cop d'ull sempre solen ésser agradables.

Més tard ho sentirem a dir.

Tenim tanta confiança en el nostre nou model que oferim als compradors tractament gratuït pel Dr. Woronof i la facilitat de pagar-nos en 150 anys.

"Glasgow-Record" (Glasgow)

A. Giner: Lo de vostè sempre és estimable i publicable.

M. Z. A.: Molt bé; publicarem el conte en lloc dels versos

Robespierre: Home, busqui un altre pseudònim.

I. Mas: Farem tal com desitja.

Llissara: No ens faci perdre el temps llegint llonganisses de prosa.

Anton Xipell: Es una balada deliciosa, però val més que en faci un llibre.

R. Tusquets: Si vostè sabés escriure té uns pensaments que fan fredat.

S. Planell: No pot ser, home; fariem riure de fàstic si el creïem a vostè.

Ramon Ramon: No es fiqui amb allò que no li importa; faci el seu camí i deixi en pau la pobra noia.

Ildefons. Tuni Guitu. Remei Llams. Maurici Viladac. Ernest Santiña. Dol d'alivio. Pere Gort. Redon Reix. Tot cap a la paperera.

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. La Campana i L'Esquella, Om, 8, Ciutat